

Hyvä maa

On jälleen se aika vuodenkierossa, jolloin ei voi muuta kuin ylistää maan ihmettä. Kevät huumaa kostean mullan tuoksulla ja uudella elämällä. Yhteys puhtaan maan rikkauteen antaa itsekasvatettuun ja poimittuun ruokaan verrattoman makulisän, joka maailmanmarkkinamössöistä puuttuu. Se erikoinen maku on nimeltään Elämänvoima. Se on voima, joka yhdistää meidät kokonaisuuteen ja kaiken yhdeksi.

Kaikesta hulluudesta huolimatta maatalous on viimekädessä toimimista luonnon ehdoilla. Aidoimmillaan se on antoisaa yhteistyötä maaäidin kanssa, ei taistelua sitä vastaan. Luonnon näkeminen kumppanina on hyväksi sekä tuottajan että kuluttajan terveydelle – fyysiselle ja psyykkiselle.

* * *

Moneen kertaan toistettu totuus on, että se mikä ei ole luonnollista on luonnotonta, ja että pienistä puroista kasvaa suuri virta. Jokainen meistä voi vaikuttaa kehityksen suuntaan valitsemalla kotimaista lähiruokaa, mieluiten luonnonmukaisesti tuotettua. Ilolla on voinut todeta kuinka kauppojen luomutuotehyllyt pitenevät, koska ihmiset haluavat syödä turvallista ja maukasta ruokaa. Geenimanipulointi ja hormoniturvotus eivät saa terveillä vaistoilla varustettujen ihmisten kannatusta. Luottamus ns. asiantuntijoihin karisee sitä nopeammin mitä kauemmas maalaisjärjestä he loittonevat.

Pyrkimys tuotannon maksimointiin terveyden kustannuksella ei ole ruoan syöjien eikä tuottajienkaan toiveiden mukaista. Tiedän että viljelijät olisivat mieluummin käyttämättä vaarallisia ja elämälle vieraita aineita, ellei talouspolitiikka olisi tehnyt sitä kannattamattomaksi. Suuryritykset kahmivat kaikin keinoin ruokabisnestä häikäilemättömiin käsiinsä. Ne haluavat katkaista näköyhteyden ravinnon alkulähteille.

Vanha kunnon osuuskuntaliike voisi nyt reilummin nostaa päätään ja tuoda oman maan ruoan lähemmäs suomalaisiakin kuluttajia.

* * *

Alkuperäinen maamiehen työ on pyhää läheisyyttä suurten elämänvoimien kanssa. Sama kaikkeuden hyvyys, joka kantaa meidät tähän elämään ja täältä eteenpäin, antaa myös kasvun. Puutarhan multaa möyhiessäni tunnen hartautta elämän ihmeen edessä ja olen kiitollinen puhtaasta, hyvästä ruuasta, jonka oma maa antaa.

Vuosia sitten yhtenä alkukesän päivänä olin kääntämässä kompostia talven jäljiltä, kun pihaan tuli kaksi jehovantodistaja-naista. He alkoivat kysellä jumalasuhteestani ja olinko pohtinut ikuista elämää. Höyryävän mullan ja linnunlaulun keskellä kerroin, kuinka lähellä luojaani juuri siinä tunsin olevani ja osa suurta luomistyötä. He ymmärsivät.

Hieno romaani maamiehen työstä, kohtalosta ja inhimillisyydestä on vuonna 1931 ilmestynyt Pearl S. Buckin Hyvä maa. Se kertoo kiinalaisen talonpojan Wang Lungin tarinan vuosisadan alusta. Maahan luottaen hän kulkee tiensä ja alistuu kohtaloonsa jos ei muuta voi. Näitä jukuripäitä wang-lungeja on kaikkialla ja tulee aina olemaan. Kirjassa on karua maanläheistä kauneutta, sellaista mikä kumpuaa elämän aitouden tuntemisesta maksaa.